

ΑΠΟ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ ΕΙΣ ΟΛΥΜΠΙΑΝ

Ἐπιστολαὶ πρὸς φίλον.

Θ'

Ζάκυνθος, τῆ 26ῃ Ἀπριλίου.

Οἱ λεμβοῦχοι τῆς Ζακύνθου δὲν εἶναι ὀλιγοτέρον τολμηροὶ ἢ ἐπιδέξιοι τῶν Μεσολογγιτῶν, ἀλλ' ἡ μέθοδός των διαφέρει κατὰ τοῦτο, ὅτι αἱ πρὸς ἀποβίβασιν τῶν ἐπιβατῶν λέμβοι περιμένουν ἐντὸς τοῦ λιμένος, ἀντ' αὐτῶν δὲ ἔρχονται μικρὰ ἀκάτια εἰς προὔπαντησιν τοῦ ἀτμοπλοίου. Εἴκοσι περίπου τοιαῦτα μᾶς ἐκυρίευσαν ἐξ ἐφόδου, ἰκανὴν ὥραν προτοῦ προσεγγίσωμεν. Ἐκαστον ἀκάτιον περιέχει ἀνά δύο, ἐνίοτε δὲ τρεῖς ναύτας, οἵτινες ριφοκινδυνεύουν τὴν ζωὴν των πρὸς ἐξασφάλισιν ἐπιβατῶν διὰ τὰς ἐντὸς τοῦ λιμένος λέμβους, τῶν ὁποίων οὗτοι ἀποτελοῦν, οὕτως εἰπεῖν, τὴν προφυλακὴν. Ὁ εἰς τῶν ναυτῶν κρατεῖ τὰς κώπας καὶ μετ' ἀξιοθαυμάστου ἐπιδεξιότητος φέρει τὸ ἀκάτιον παραπλεύρως τοῦ ἀτμοπλοίου, πηλίκων κατὰ τῆς ὁρμῆς τοῦ κύματος, τὸ ὁποῖον ἀπωθεῖται βιαίως ἐκατέρωθεν, σχιζόμενον ὑπὸ τῆς πρῶρας. Ἄλλ' ὁ κωπηλάτης νικᾷ τὸ κύμα καὶ χωρὶς νὰ προστριβῇ εἰς τὸ φεῦγον σκάφος, πλησιάζει τοσοῦτον, ὥστε ἡ ἀνηρτημένη κλίμαξ τοῦ ἀτμοπλοίου περᾶ ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς του, — ἐνῶ δὲ περᾶ, ὁ σύντροφός του, ὄρθιος ἐντὸς τοῦ ἀκατίου, ἀρπάζει διὰ τῶν χειρῶν του τὰς βαθμίδας τῆς κλίμακος καὶ μένει κρεμάμενος ἐκεῖθεν. Ἡ λέμβος ἔμεινεν ἤδη ὀπίσω, μακρὰν τοῦ προχωροῦντος ἀτμοκινήτου, ἀλλ' ὁ ἄφοβος ἀκροβάτης ἀναρριχᾶται ἀμέσως ἀπὸ τὴν κλίμακα εἰς τὸ κατὰστρωμα καὶ, ἄνευ χρονοτριβῆς, συνομολογεῖ μετὰ τῶν ἐπιβατῶν συμβόλαια περὶ τῆς ἀποβιβάσεως.

Ἐξ ὄλων τῶν εἰς συνάντησίν μας ἐλθόντων σκαφιδίων οὐδὲ ἐν ἀπέτυχῃ τοῦ σκοποῦ. Ἡ ἐπιθαλάσσιος δ' ἐκείνη γυμναστικὴ ἀποβαίνει ἔτι μᾶλλον συγκινητικὴ, ὅτε τὸ ἀκάτιον περιέχει τρεῖς ναύτας καί, ἀντὶ ἐνός, βλέπεις δύο συγχρόνως ἀνθρώπους κρεμαμένους ἀπὸ τὴν κλίμακα. Φοβεῖσαι μὴ αἱ κινήσεις τοῦ ἐνός παρεμποδίσουν τὰς τοῦ ἄλλου, μὴ αἴφνης ἀποσπασθῇ τοῦ στηρίγματός του ὁ ζῶν ἐκεῖνος βότρυς καὶ πέσῃ ἐντὸς τῆς ἀφριζούσης κάτω θαλάσσης. Εὐτυχῶς, οὐδὲν τοιοῦτον συνέβη, καὶ ἠγχυροβολήσαμεν σῶσι πάντες καὶ ἀκέραιοι.

Ἡ Ζάκυνθος εἶναι πόλις κομψὴ περιέχουσα εἴκοσι περίπου χιλιάδας κατοίκους. Ἐκ πρώτης ὄψεως βλέπει τις ἐκεῖ τὰ σημεῖα τῶν μακρῶν τῆς μετὰ τῆς Βενετίας σχέσεων. Ὁ ρυθμὸς τῶν οἰκοδομῶν, τὸ στενὸν τῶν ὁδῶν, αἱ μικρὰ πλατεῖαι, αἱ πολυἀριθμοὶ ἐκκλησίαι, τὰ πάντα ἐν-

θυμίζουσι τὴν Ἰταλίαν. Παρατήρησα ἐν τούτοις οὐκ ὀλίγας μεταβολὰς ἀφότου τὴν ἐπεσκέφθην τελευταῖον, — πρὸ ἰκανῶν ἤδη ἐτῶν, δηλαδὴ πρὸ τῆς ἐνώσεως. Τότε τὰ παράθυρα ἦσαν δι-κτυωτά, ἐνίοτε δὲ ἠνοίγοντο αἱ ζελοῦσαι ἐνῶ διέβαινες κάτωθεν, καὶ ἔβλεπες εἰς τὸ παράθυρον χαρίεσσαν κεφαλὴν φέρουσαν Ἰταλικὴν καλύπτραν καὶ ὑπὸ τὴν καλύπτραν τὴν λάμπην δύο ζωηρῶν ὀφθαλμῶν· σήμερον οἱ ζωηροὶ ὀφθαλμοὶ σὲ βλέπουν χωρὶς ποσῶς νὰ κρύπτονται ὀπισθεν κινκλίδων, διότι αἱ ζελοῦσαι κατηργήθησαν. Τότε ἤκουες περὶ σὲ ἰταλικά ὅσα καὶ ἑλληνικά, τῶρα ἡ ἐθνικὴ γλῶσσα ἀνέκτησεν ἐξ ὀλοκλήρου τὰ δικαιώματά της. Ὑπὸ τὴν ξένην προστασίαν ὀλιγίστη ἐλαμβάνετο φροντίς διὰ τὴν εἰς τὸν Ἰόνιον λαὸν διάδοσιν τῶν φῶτων, οἱ δὲ νέοι τῶν καλῶν οἰκογενειῶν ἐξεπαιδεύοντο τότε, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, εἰς τὴν Ἰταλίαν. Ἀλλὰ μετὰ τὴν ἐνωσιν τὰ ἑλληνικά ἐκπαιδευτήρια ἐπληθύνθησαν καὶ εἰς τὰς ἐπτὰ νήσους. Τὰ χωρὶς ἔχουν προκαταρκτικὰ σχολεῖα, αἱ δὲ πόλεις καὶ γυμνάσια, ἄτινα προσθέτουν καὶ αὐτὰ τὴν ἀναλογίαν των εἰς τὸν ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον αὐξάνοντα ἀριθμὸν τῶν φοιτητῶν τοῦ ἐν Ἀθήνας πανεπιστημίου. Παρεκτός δὲ τῶν σχολείων, ὁ τύπος, τὰ δικαστήρια, ὁ πολιτικὸς βίος, ἡ ὅλη ὑπηρεσία τῆς διοικήσεως ἀποτελοῦν τοσοῦτους μοχλοὺς, χρησιμεύοντας εἰς ἀνύψωσιν τῆς ἐθνικῆς γλώσσης.

Ἡ διάδοσις τῆς παιδείας ὑπῆρξεν ἐν τῶν κυριωτέρων εὐεργετημάτων τῆς μετὰ τῆς Ἑλλάδος ἐνώσεως τῶν ἐπτὰ νήσων, ἀλλὰ δὲν εἶναι τὸ μόνον ἐκ τῆς μεταβολῆς προκύψαν ὠφέλημα, οὐδ' ὑφίστανται λόγοι ὅπως μετανοήσωσι διὰ τὴν μετὰ τῆς μητρὸς Ἑλλάδος συνένωσιν οἱ Ἴόνιοι, μολοντοὶ ὑπῆρχον οἱ προλέγοντες τὴν καταστροφὴν τῶν νήσων ὡς ἄμεσον ἐπακόλουθον τῆς ἀναχωρήσεως τῶν Ἀγγλων. Οἱ φύσει μεμψιμοιροῦντες (τίς δ' Ἑλληνας δὲν κλίνει κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥτον εἰς τοῦτο, ἴσως ἐνδομύχως φρονῶν ὅτι ἐὰν ἠκούετο αὐτός, τὰ πράγματα θὰ ἐτρέποντο ἐπὶ τὸ βέλτιον;) οἱ φύσει μεμψιμοῖροι δύνανται νὰ εὕρωσι σημεῖα συγκρίσεως μετὰ τοῦ παρελθόντος καὶ τοῦ παρόντος πρὸς ἀνάδειξιν τῆς ὑπεροχῆς τοῦ παρελθόντος. Ἀναμφιβόλως ἡ ἀστυνομικὴ ὑπηρεσία ἐξετελεῖτο ἀποτελεσματικώτερον ὑπὸ τὴν Ἀγγλικὴν προστασίαν, ἴσως δὲ καὶ τὰ δικαστήρια εἰργάζοντο τότε ταχύτερον καὶ καλλίτερον. Ἀλλ' ἐν συνόλῳ, αἱ Ἴόνιοι νῆσοι προώδευσαν ἀφότου προσηρηθήθησαν εἰς τὸ Ἑλληνικὸν βασιλεῖον, ὁ πλοῦτος καὶ ἡ εὐημερία των ἠύξησαν ἕκτοτε, οἱ δὲ κάτοικοί των εὐρίσκουν εἰς τὴν πλατυνηθεῖσαν πατρίδα στάδιον εὐρύτερον διὰ τὴν ἐργασίαν τῶν χειρῶν των, διὰ τὴν ἐμπορικὴν καὶ βιομηχανικὴν δραστηριότητα, ἔτι δὲ καὶ διὰ τὴν πολιτικὴν φιλοδοξίαν των. Ὑπῆρχε φόβος ὅτι αἱ ὑπὸ τὴν Ἀγγλικὴν προστασίαν κατασκευασθεῖ-

σαι ὁδοὶ θὰ ἐξαφανισθῶσι παραμελούμεναι ἀπὸ τὴν Ἑλληνικὴν κυβέρνησιν, ἀλλ' οὐδὲν τοιοῦτον συνέβη. Ἀπ' ἐναντίας, καὶ ὁδοὶ νέαι καὶ διάφορα ἄλλα δημόσια ἔργα κατεσκευάσθησαν. Παρεκτός δὲ τούτων πάντων, ὑπάρχει καὶ τὸ μέγα κεφάλαιον τῆς ἀποδοθείσης εἰς τὸ ἐθνικὸν αἶσθημα ἱκανοποιήσεως. Διότι, ἐπὶ τέλους, ἡ ζωὴ τῶν ἐθνῶν, ὅσῳ καὶ τῶν ἀτόμων, δὲν περιορίζεται εἰς μόνα τὰ υἱικά. Ὑπάρχει καὶ τὸ αἶσθημα, τὸ ὁποῖον δέον ὅπως δῆποτε νὰ συγκαταριθμηθῆ μεταξὺ τῶν συστατικῶν τῆς εὐτυχίας. Ἐπειτα δέ, μὴ δὲν εἶναι οὐσιῶδες πλεονέκτημα καὶ ἡ ἐλευθέρα ἐξάσκησης τοῦ δικαιώματος τοῦ παραπονεῖσθαι, εἴτε δικαίως εἴτε μὴ, κατὰ τοῦ ὑπουργείου καὶ τῶν ὀργάνων του, ἐὰν ἀνήκης εἰς τὴν ἀντιπολίτευσιν; Τὸ προνόμιον τοῦτο δὲ εἶχον οἱ Ἴονιοι ἐνόσῳ τὴν Κυβέρνησιν ἐξεπροσώπει ἡ ἐρυθρὰ στολή τοῦ Ἀγγλοῦ στρατιώτου.

Ἄλλ' ἄς ἐπανέλθωμεν εἰς τὴν Ζάκυνθον καὶ τὰς σημερινὰς ἐντυπώσεις μου. Ἡ πόλις ἐκκλιωπίσθη οὐσιωδῶς ἀφότου τὴν εἶδον. Θέατρον εὐρύχωρον καὶ εὐπεπέδες ὠκοδομήθη παρὰ τὴν θάλασσαν πλησίον τῆς πλατείας τοῦ ποιητοῦ, ὡς ὠνομάσθη αὕτη εἰς τιμὴν τοῦ Σολομοῦ, οὕτινος ἐστήθη ἐκεῖ ἡ προτομή· ἐκτίσθη δὲ καὶ καλὴ προκυμαία καθ' ὅλον τὸ μῆκος τοῦ λιμένος, ἀπὸ τὸ θέατρον μέχρι τῆς ἄλλης ἄκρας, ὅπου τὸ ὑψηλὸν κωδωνοστάσιον καὶ ἡ ἐκκλησία τοῦ Ἁγίου Διονυσίου.

Ὁ ἅγιος οὗτος εἶναι ὁ προστάτης τῆς Ζακύνθου, ὅπως ὁ ἅγιος Γεράσιμος τῆς Κεφαλληνίας καὶ ὁ ἅγιος Σπυρίδων τῆς Κερκύρας. Εἰς ἐκάστην τῶν νήσων τούτων διατηρεῖται ἐντὸς πολυτίμου θήκης τὸ λείψανον τοῦ ἁγίου τῆς, ἀπαξ δὲ τοῦ ἔτους τελοῦνται πρὸς τιμὴν του λιτανεῖαι, καθ' ἃς ἐκτίθεται τὸ σῶμα εἰς τὴν προσκύνησιν τῶν κατοίκων καὶ ἀλλάσσονται τότε τὰ ἐνδύματα τοῦ ἁγίου, ἢ καὶ μόναι αἱ ἐμβάδες, αἱ δὲ παλαιαὶ— ἀλλ' ὅχι καὶ φθαρεῖσαι ἐκ τῆς χρήσεως, — διανέμονται εἰς τεμάχια, ὡς ἱερὰ κειμήλια. Εἰς ἐκάστην τῶν νήσων ὀρκίζονται εἰς τὸ ὄνομα τοῦ προστάτου τῆς, τὸν ἀποκαλοῦν δὲ ἅγιον ἀπλῶς, ἄνευ τῆς προσθήκης τοῦ ὀνόματός του. Οὗτος θεωρεῖται ὡς ὁ κατ' ἐξοχὴν Ἁγιος. Ἄλλως δέ, ἡ λατρεία του δὲν περιορίζεται εἰς μόνην τὴν νῆσον τὴν ὁποίαν ἰδίᾳ προστατεύει. Αἱ ἄλλαι νῆσοι καὶ ἡ πλησιόχωρος στερεὰ παρέχουν εἰς ἕκαστον τῶν ἁγίων τούτων πρόσθετον ἀριθμὸν προσκνητῶν, τῶν ὁποίων ἡ εὐλάβεια ἐπαυξάνει τὰς προσόδους τῶν ἐκκλησιῶν των.

Οὕτω ἐπὶ τοῦ Θησέως, ἀφ' οὗ σοῦ ἔγραψα σήμερον, εἶδα μεταξὺ τῶν ἐπιβατῶν τοῦ καταστρώματος νέον ἀνδρόγυνον. Ἡ σύζυγος ἐκράτει εἰς τὴν ἀγκάλην βρέφος φιλάσθενον. Πρὸς ἑναρξιν συνομιλίας ἠρώτησα πῶς ὀνομάζεται. — Δὲν ἔχει ἀκόμη ὄνομα, θὰ βαπτισθῆ εἰς τὴν Ζάκυνθον. —

Μεταβαίνουν ἐκεῖ διὰ νὰ τὸ βαπτίσωσιν εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Ἁγίου, εἰς τὸν ὁποῖον τὸ ἔταξαν. Ἀπὸ τοὺς συνοδοιπόρους μου μανθάνω ὅτι τὸ πρᾶγμα εἶναι σύνηθες. Οἱ γονεῖς τάζουσι τὸ τέκνον των εἰς τὸν Ἁγιον, ταξιδεύουσι, ἔρχονται εἰς Ζάκυνθον χωρὶς νὰ γνωρίζωσι ψυχὴν ἐκεῖ, πορεύονται κατ' εὐθείαν εἰς τὴν ἐκκλησίαν καὶ περιμένουν ἐκεῖ τὸν ἀνάδοχον οἷος δῆποτε δὲ ἢ οἷα δῆποτε εἰσέλθῃ ἐκ τύχης κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν εἰς τὴν ἐκκλησίαν, παρακαλεῖται, ἢ καὶ προσφέρεται ἐνίοτε, ὅπως βαπτισθῆ. Καὶ ἰδοὺ ἐγένοντο κουμπάροι χωρὶς νὰ γνωρίζωνται, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ δὲ χωρὶς νὰ ὑπάρχῃ πιθανότης ὅτι θὰ συναντηθῶσι ποτὲ πλέον, καθόσον εὐθύς μετὰ τὴν βάπτισιν ἐπιστρέφουν εἰς τὴν πατρίδα οἱ γονεῖς μετὰ τοῦ μικροῦ χριστιανοῦ, τὸν ὁποῖον ὁ ἅγιος ἔχει ἐφεξῆς τὴν ὑποχρέωσιν νὰ προστατεύῃ.

Ἐχουσι δὲ οἱ εὐλαβεῖς διδόμενα διὰ νὰ πιστεύωσιν ὅτι θὰ εἰσακουσθῶσιν αἱ πρὸς τὸν Ἁγιον εὐχαί των. Πᾶσα νέα ἔκδοσις τοῦ βίου του περιέχει θαύματα νέα προστιθέμενα εἰς ὅσα μακρὰ παράδοσις διαμνημονεύει. Ὁ ἄνθρωπος εἶναι παντοῦ καὶ πάντοτε ὁ αὐτός, φίλε μου! Ἐγὼ ἐνώπιόν μου τὸ συναξάριον τοῦ Ἁγίου τῆς Ζακύνθου. (1) Ὁ ἅγιος Διονύσιος οὗτος δὲν εἶναι ὁ Ἀρεοπαγίτης. Ἦτο ἐξ εὐγενοῦς Ζακύνθιας οἰκογενείας, εἰσέτι ὑπαρχούσης, τῆς τῶν Σιγούρων. Γεννηθεὶς τῷ 1546 ἔλαβε νέος ἔτι τὸ μοναχικὸν σχῆμα, ἀναχωρήσας δ' ἐκ τῆς πατρίδος του πρὸς προσκύνησιν τοῦ Ἁγίου Τάφου, ἐρίσθη ὑπὸ τῶν ἐναντιῶν ἀνέμων εἰς τὰ παράλια τῆς Ἀττικῆς, ὅπου ὁ ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν, ἐκτιμῶν τὸ ἀρετάς του, τὸν ἔπεισε νὰ δεχθῆ τὴν κενὴν τότε ἀρχιεπισκοπὴν Αἰγίνης. Ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ παρητήθη τοῦ ἀξιώματος καὶ ἐπιστρέψας εἰς Ζάκυνθον ἐκλείσθη εἰς μοναστήριον ἀπομεμονωμένον, εἰς τὰ ὀρεινότερα τῆς νήσου μέρη. Ἐκεῖ ἔζησεν ἐπὶ ἔτη πολλὰ τιμώμενος ὑπὸ τῶν συμπολιτῶν του, ἀπεβίωσε δὲ ἐν ἔτει 1624. Οἱ Ζακύνθιοι ἐκτοτε θεώρησαν αὐτὸν ὡς Ἁγιον, ἀλλὰ μόνον κατὰ τὸ 1703 τοῖς ἐδόθη ἡ πρὸ τοῦτο κανονικὴ ἄδεια ἀπὸ τὸ πατριαρχεῖον. Ὡστε ὁ ἅγιος Διονύσιος οὗτος εἶναι εἰς τῶν νεωτέρων ἁγίων τῆς ἀνατολικῆς ἐκκλησίας. Αὕτη δὲν ἀρέσκειται εἰς προσθήκας νέας εἰς τὸ Μηνολόγιόν μας, ὥστε εἶναι ὀλίγοι οἱ νεώτεροι ἅγιοί μας. Ὑπάρχουν ὅμως τινὲς ἀπολαύοντες ἰδιάζοντος σεβασμοῦ ἐκεῖ ὅπου διεβίωσαν καὶ ἐτελεύτησαν. Οἱ πλείστοι εἶναι μάρτυρες τῆς πίστεως σφαγέντες ὑπὸ τῶν Τούρκων. Εὐχῆς ἔργον θὰ ἦτο ἐὰν τις τῶν νέων λογίων μας ἀνελάμβανε τὴν περισύναξιν τῶν τοιούτων μαρτυρολογίων. Θὰ προσετίθετο οὕτω σελίς, τὰ μάλιστα ἀξιανάγνωστος, εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ ὑπὸ τὴν τουρκικὴν κυριαρχίαν.

(1) Αἱ τέσσαρες ἀσματικαὶ ἀκολουθίαι τοῦ ἐν Ἁγίῳ πατρὸς ἡμῶν Διονυσίου, κτλ. Ἐν Ζακύνθῳ. 1876.

Τὸ ξενοδοχεῖον ἐκ τοῦ ὁποίου γράφω φαίνεται λαμπρὸν ὕστερον ἀπὸ τὰ τοῦ Ἀγρινίου καὶ τοῦ Μεσολογγίου. Ἐνταῦθα δὲν κοιμώμεθα καὶ οἱ τρεῖς ὁμοῦ, ἀλλ' ἕκαστος ἔχει τὸ δωμάτιόν του, ἐντὸς δὲ αὐτοῦ πάντα τὰ παρεπόμενα. Τὸ ἐστιατόριον εἶναι εὐρύχωρον, μετὰ δὲ τὴν μέχρι τοῦδε λιτότητα μ' ἐκθαμβοὶ σχεδὸν ἢ πολυτέλειά του. Εἰς τὴν τράπεζαν συνηγήσαμεν ἀρχαίους γνωρίμους, ὑπαλλήλους οὐδαμῶς δυσηρεστημένους διὰ τὸν ἐνταῦθα διορισμὸν των. Μετὰ δὲ τὸ γεῦμα μᾶς ἀνήρπασαν οἱ νέοι φίλοι τοὺς ὁποίους ἀπεκτήσαμεν κατὰ τὴν περιοδείαν. Διήλθομεν τερπνῶς τὴν ἐσπέραν, χάρις εἰς τὴν φιλοξενίαν διὰ τὴν ὁποίαν δικαίως φημίζονται οἱ Ζακύνθιοι.

Εἶναι πολὺ ἀργά. Ἡ νεολαία τῆς Ζακύνθου ἐπιστρέφει ἄδουσα εἰς τὰς ἐστίαις τῆς. Φαίνονται τόσῳ εὐθυμοὶ οἱ κάτοικοι ἐνταῦθα! Τοιοῦτος δὲν εἶναι ἐν γένει ὁ χαρακτήρ τοῦ Ἑλλήνος. Ἐξ ἀπάντων τῶν μεσημβρινῶν λαῶν ἡμεῖς εἴμεθα οἱ ὀλιγώτερον ἐπιρρεπεῖς εἰς ἐκχύσεις φαιδρότητας. Ἴσως ἡ ἐξήγησις τούτου ἔγκειται εἰς τὴν ἱστορίαν ἡμῶν. Ἐπὶ τοσαύτας γενεὰς οἱ Ἕλληνες διεθίωσαν ἐν μέσῳ τῆς θλίψεως, ὥστε ἡ συνήθεια μετετρέπη εἰς δευτέραν φύσιν. Ἄλλ' ἐνταῦθα, εἰς Ζακύνθον, τὸ χόρτον δὲν ἐξηράνθη ὑπὸ τοὺς πόδας τοῦ Τούρκου. Ὑπέστη καὶ ἡ νῆσος αὕτη τὴν κυριαρχίαν τοῦ ξένου, ἀλλ' ὁ ξένος ἐπέτρεπε τοὐλάχιστον ἐνταῦθα εἰς τοὺς ὑπ' αὐτὸν νὰ ζῶσιν ἐν εἰρήνῃ. Ἡ παρουσία του δὲν ἦτο ἀγαπητή, ἀλλ' ὅμως δὲν ἐνέσπειρε τὴν φοίκην καὶ τὸν τρόμον. Τώρα δέ, ὅτε ἀνεχώρησαν οἱ ξένοι, ὅτε δὲν τοὺς βλέπουν πλέον ὡς δεσπότας τῆς πατρίδος των, οἱ νησιῶται ἐλησμόνησαν ὅτι οἱ Ἴταλοὶ ἢ οἱ Ἀγγλοὶ ὑπῆρξαν κύριοί των, ἢ ἐνθυμοῦνται μόνον τὰ εὐεργετήματα τῆς δεσποτείας των. Ἄλλ' ὅπου ὁ Τούρκος διέβη, ἀφῆκεν ὀπίσω του ὀλέθρου μόνον ἀναμνήσεις. Οἱ Ζακύνθιοι δὲν ἔζησαν ὑπὸ τὸν Τούρκον, καὶ διὰ τοῦτο εἶναι ζωηροὶ καὶ παιδροὶ, καὶ γελοῦν εὐθύμως καὶ ἄδουν. Πόσῳ δὲ ὠραῖα ἄδουν! Ἦκουσα ἀπόψε ἀρμονικώτατα ἄσματα ὑπὸ τὰ παράθυρά μου. Δὲν ἔλεγα πρὸ ὀλίγου ὅτι ἐνταῦθα τὰ πάντα ἐνθυμίζουσι τὴν Ἰταλίαν; Αἱ Ἴονιοι αὐταὶ νῆσοι, ἀποτελοῦσαι παρέκτασιν τῆς Ἑλλάδος πρὸς δυσμὰς, εἶναι ὡς τὰ πρῶτα τόξα γεφύρας ὠρισμένης ν' ἀπολήξῃ εἰς Ἰταλίαν. Διὰ τῶν νήσων τούτων αἱ δύο ἀδελφαὶ χερσόνησοι, ἡ Ἑλλάς καὶ ἡ Ἰταλία τείνουσι πρὸς ἀλλήλας τὰς χεῖρας. Καὶ ὅμως, ὑπὸ τὸ ἐπίχρισμα τοῦ ξενικοῦ πολιτισμοῦ τοῦτο, ὑπάρχει χώρα ἑλληνικωτέρα τοῦ ἄνθους τούτου τῆς Ἀνατολῆς, τῆς Ζακύνθου ταύτης, εἰς τὴν ὁποίαν ἡ Ἑλλάς τοσοῦτους ὀφείλει ποιητάς, εἰς τὴν ὁποίαν ὀφείλει τὸν ψάλτην τῆς ἐλευθερίας τῆς, τὸν Σολομόν, τὸ καύχημα τῆς ἀναγεννωμένης ἑλληνικῆς φιλολογίας;

[Ἐπεταὶ συνέχεια]

ΧΡΗΣΤΟΣ ΜΗΛΙΟΝΗΣ

Διήγημα.

Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον.

ΙΖ'

Ὅπως ἐξηγηθῶσιν ὅσον τὸ δυνατὸν τὰ συμβαίοντα χρῆζομεν βραχείας εἰς τὸ παρελθὸν ἀναδρομῆς.

Ἐνθυμοῦνται οἱ ἀναγνώσται ἡμῶν ὅτι ἡ Σεβεμμεκ εἶχε γείνει ἄφαντος ἐκ τοῦ χαρεμίου τῆν αὐτὴν ἡμέραν, καθ' ἣν εἶχεν ὀρμηθῆ ἢ κατὰ τοῦ Μηλιόνη ἐκστρατεία τῶν ἀγάδων τῆς Ἄρτης. Ἡ σύμπτωσις αὕτη εἶχεν ἀφορμὴν τὴν ἐξῆς· ἡ νεῆσις διὰ ψυχολογικῆς βίας καταστᾶσα σύζυγος τοῦ Χαλήλ, κατετρόμαξεν, ὅτε ἡ μήτηρ τῆς ἐσπευσε νὰ τῇ περιγράψῃ τὰς μελλούσας ἐντυπώσεις τοῦ πατρός, ὅτε οὗτος θὰ ἐμάνθανε τὸ μοιραῖον τοῦτο γεγονός. Ἡ φρίκη, ἡ ἀγανάκτησις, ἡ μανία, ἡ ἀπόγνωσις, ἐμελλον νὰ ἀλλοιώσωσι τὸ πρόσωπόν του Ἡτο ἰκανὸς νὰ κατανήσῃ εἰς τὸ ἔπακρον τῆς παραφορᾶς, ἡδύνατο νὰ φρυᾶξῃ, νὰ φρίξῃ, ἡδύνατο νὰ πνίξῃ ἄνθρωπον. Ἡ Βίσω τόσον κατεπτόθη ἐκ τῆς τραγικῆς ταύτης εικόνας, ὥστε προέτρεψε τὴν μητέρα τῆς νὰ μείνῃ παρ' αὐτῇ, φοβουμένη κίνδυνον δι' αὐτὴν ἐκείνην. Ἄλλ' ἀδύνατον ἦτο τοῦτο, εἶπεν ἡ μήτηρ, τόσον χειρότερα ἂν ἔμενον ἐκεῖ, τότε θὰ ἐφρύαττεν ὁ Κώστας κατὰ δύο ἐνόχων, τότε θὰ εἶχε πλείονας ἀθῶους καθ' ὧν νὰ κατασκεδάσῃ τὴν ὀργὴν του, θὰ εἶχε τὰ τέκνα τῆς. Καὶ ταῦτα εἰποῦσα ἡ Μελάχρω, ἐνθυμήθη ὅτι ἦτο καιρὸς ν' ἀπέλθῃ ἤδη, καὶ συνέτεμε κατὰ τινὰς ὄρας τὴν παρὰ τῇ κόρῃ ἐπίσκεψιν τῆς.

Ἡ Βάσω ἔμεινε μόνη, μόνη μετὰ τῶν φοβερῶν εἰκόνων αἵτινες τὴν ἠπέιλου, μόνη μετὰ τῶν φρικωδῶν φασμάτων, ἅτινα τὴν κατεδίωκον. Ἄνελογίσθη ὅτι δὲν εἶχε τοῦ λοιποῦ ἄλλο ἄσυλον ἢ τὸν τάφον, ἄλλον φίλον ἢ τὸν θάνατον. Δὲν ἡδύνατο λοιπὸν νὰ ἐλπίσῃ ὅτι θ' ἀπηλλάσσετο ποτε τῆς μισητῆς ἐκείνης εἰρκτῆς, τῆς φρικώδους ἐκείνης μετὰ τοῦ Τούρκου συμβιώσεως. Ἐὰν ἀνέκτα τὴν ἐλευθερίαν τῆς, εἰς τί θὰ τῇ ἐχρησίμευεν αὕτη; Νὰ ἐπιστρέψῃ πρὸς τοὺς γονεῖς τῆς ἦτο ἀδύνατον, ὁ πατὴρ τῆς ἔμελλε νὰ τὴν φονεύσῃ. Νὰ μείνῃ ἐκεῖ, νὰ μείνῃ εἰς τὸ σεράγι, νὰ μείνῃ εἰς τὸ χαρέμι; Ἄλλὰ τοῦτο ἦτο ἐξ ἀρχῆς φρικώδες, ἡδὴ δὲ μετὰ τὰς ἐξηγήσεις τῆς μητρός τῆς κατέστη ἀποτρόπαιον. Ἔως τότε ἐνόμιζεν ὅτι ἔσωζε τοὺς γονεῖς τῆς νυμφευομένη τὸν Τούρκον· τοῦ λοιποῦ ἡ σκλήρᾴ αὕτη παραμυθία τῆς συνειδήσεως ἐξέλιπε. Τότε ἐν τῇ ἀδημονίᾳ τῆς ἀνεμνήσθη τὸν σῶφρονα καὶ καλὸν ἐκείνον νέον, ὅστις ἦτο ὁ μνηστὴρ τῆς. Ἡ μήτηρ τῆς εἶχεν εἰπεῖ ὅτι οὗτος εὕρισκετο πλησίον